

17 Aralık 1917

Dünden beri yağan kar, her tarafı bembeyaz yaptı. O kadar soğuk ki... Küçük odamı ısıtamıyorum. Ellerim üşüyor. Yazı yazmak canım istemiyor. Ayaklarım gürüldeyen sobaya dayalı, koltuğumda uzanıyorum... Bundan da sıkılıyorum. İşte bir hafta var ki biraz fazla sinirliyim. İçimde on beş senedir çırpınan bir ümit, bir hırs yine canlanıyor!... Kalbimin hızlı çarptığını, kanın damarlarımda hızla dolaştığını duyuyorum.

-Boş oturmamalıyım!

Sağdaki kütüphanenin raflarında birkaç tane yarım kalmış roman, düzeltilecek hikâye var. Zihnimde plânını hazırladığım romana başlasam diyorum...

Bu romanın bütün kişileri hayalimde hazır... Ama yazmak için hani o içerden gelen şevk (istek) eksik. Yarım saat kadar boş sayfanın karşısında düşünüyorum. Pencereye çarpan rüzgârı, sobadaki odunların gürüldemesini, komşunun bahçesinde tavuğun gıdıkladığını duyuyorum.

İçimden bir ses diyor ki:

-Şevkin yok... Sakın yazmaya başlama. Eserin fena olur.

-Ya ne yapayım?

-Biraz otur, dinlen.

-Yorgun değilim ki...

-Öyleyse oku!...

Ah, ben bu sesi tanıyorum! Bu, tembelliğimin sesidir. Okumanın tadını benim kadar duyan yoktur sanırım. Sıcak bir odada koltuğa yaslanıp eğlenceli, meraklı bir romanı okumak... İçinde en keskin heyecanları, en sıcak gözyaşlarını saklayan şiirleri sakın sakın, gülümseyerek gözden geçirmek!...

SEYFETTİN

ÖMER